

EX LIBRIS
ILLVSTRISSIMI VIRI,
DN. DAN. LVDOLPHI,
LIB. BAR. de DANCKELMANN,
S. REG. MAI. BORVSS. CONSILIARII
STATVS INTIMI, cetera,
BIBLIOTHECÆ ACAD. FRIDERICIANÆ
TESTAMENTO RELICTIS.

Ad celebritatem nuptiarum
secundarum.

24.

25

ORNATISSIMI

DOCTISSIMI QVE VIRI,

Dn. GEORGII ÆPLINI,

opt. artium & Philosophiæ Magistri, atq; il-

lustris Gymnasij in veterum Sorabor. metro-

poli Physices & Mathematicum Profes-

oris, ac civitatis illius Medici

Physici,

CVM

HONESTISSIMA VIRGINE MA-

RIA, VIRI LAVDATISSIMÆ MEMO-

riæ, Domini Iohannis Coberi, Reipub. hu-

ius Camerarij, relicta F.

Carmina nuncupata ab amicis

& Collegis.

A. D. CALEND. XBR.

IULIANAS.

SERVESTÆ,

Excudebat Bonaventura Faber.

Anno M. D. LXXXIX.

2

VOTVM NVP TIALE.

Conugij laudes inter vix amplior vlla
est,
Quam quòd se sponsum predicat ipse

λογος.

Castus est ut castam non ficto Sponsus amore
Costam, sic Christus nos fouet, ornat, amat.
O rem mirandam, mortalia viscera carnis
Juncta tibi eterno fœdere Christe geris.
Spirituumq; chorus quamuis prestantior esset,
Eheu quam nostri perdit a massa gregis:
Haud tamen angelicam, sed nostri sanguinis orbã
Naturam assumis maxime Christe tibi.
Hac est, non alia, amissa reparatio vite:
Vno hoc est homini fœdere p arta salus.
Hoc mirum fœdus memori fac mente reuoluas,
Quisquis coniugij iura sacrata colis.
Et thalami decus est, et fert solatia mœstis,
Et regit exemplo fœdera casta tori.
Quas iteras, Christi referant Æpline iugales
Tedas, et noti summa sit ista noui:
Christe Dei fili nos o complexibus orbos
Redde tuis, tecum viuere summa salus.

M. VVolfgangus Amlingus.

A 2

ΕΥΦΗ-

Ευφημία γαμική.

P V B. S Y R.

Casta ad virum matrona pa-
rendo imperat.

DIVA creatum Atlantide
Junxit Dione antiquitas,
Peithūs imaginem prope
Qua collocavit Gratias:

Ilo innuens, in compari
Quod est voluptatis toro,
Hanc condientis poscere
Orationis pharmacum;

Men:
Λόγῳ
Ἐστὶ λύπης
Φάρμακον
μόνῳ.

Sed conjuges hoc admonens,
Ut obsequendo mutuò,
Non imperando atrociter,
Qua fert voluntas, exigant.

Tu MARIÆ Hermes sis tua,
ÆPLINE, sed contrà tibi
Venus sit illa, Suadaq̃,
Charitumq̃ sola ternio.

Tu

Tu patris illi luctibus
Feras medelam; coniugis
Lessum prioris at tibi
Hæc obruat solatijs.

Æschyl.
Ψυχῆς νοσῆ-
σης εἶπεν ἰα-
τροὶ λόγοι.

Certetis ambo: blandula
Tu melle lingua musteo;
Hæc suavitate mutua
Edulcet omen nominis.

Faceſſat hinc Discordia
Eris proterua filia:
Parendo coniux imperet,
Vir imperando obœdiat.

Sic alteris te nuptijs,
O sponse, vanus arguat,
Bis nave fracta concitum
Sulcare pontum, Græculus.

Ἔτις ἀπαξ
γῆμας πάλαι
δέυπερα λέει
κτρα δῶκει,
Ναυηγῶς

Sic prole multa liberum
Vos mactet, atq; commodis,
Sui timentes numinis
Qui ditat, ornat, protegit.

πλώει δὲ
βυθὸν δέγα-
λέον.

Gregorius Bersmanus.

A 3

Can-

CANTIC. CANTICORVM

Cap. i. Vers. 14.

Mein Freund ist mir ein Drauben Co-
pher in den Weingarten
zu Engeddi.

Sponse tui ardentem casto redamabis a-
more

Sponsam, Cophero de genitore satã.
Mente tua recolens, desponsa Ecclesia Christo
Ipsius in magno quàm sit amore Dei.
Cum quo sincero decertat amore vicissim,
Christum in delitiis quin habet usq; suis.
Comparat insigni Cypri quem provida botro,
Suaviter exultans pectore leta suo.
Molliter ille meis, canit, in complexibus haret,
Et spirans recreat languida corda mihi.
Vt Cypri botrus, quem fert bene vinea culta
Engadde, suavis cui color atq; sapor.
Judicium esto tuum, solitos hic nocte corymbos
Sponse tuos: Cypri quis sit & iste botrus,
Rimare ingenio & doctis edisere verbis:
Sic & eris meritò magnus Apollo mihi.

Acci-

Accipiunt alii lignum, quod balsama sudat,
Qua fluere Engadda fama vetusta refert:
Vitem alii, dictam consueta voce Cyperum,
Fragranti quando floris odore viget:
Perplacet hic aliis bene olens & fertilis arbor,
Vua instar fructus qua ferat eximios:
Multi sed, quorum celebris iam fama virorum,
Hic horti Edeni mala notata putant,
Et vetitos fructus, qui fœdi occasio lapsus
Primo homini, duce tunc Dite, fuere grauis:
At tecum exercent qui, Sponse, Machaonis artem,
Appellant Musam Serapionis eos.
Insuevit vulgus Paradisi poma vocare,
Indidit atq; iisdem nomen Adame tuum.
Quales iam fama est nasci, miracula nostri
Orbis, in Ægypti, quo Matharea, solo.
Horum arbor foliis decumanis cincta virescit,
Quorum equant stantem singula, crede, virum.
Atq; instrata viro, si bina aptantur eidem,
Istis occulitur, tectus ibiq; latet.
Quin uva ad pulcrum fructus excrescere formam
Iusti instar cophini, penna oculata docet.
Vtq; acinis uvas arctè turgescere iunctis
Cernimus affecti suaviter inde, graves:

Sic

*Sic baccarum instar Paradisi poma coronant
Centena, hunc fructum constituuntq³ sacrum.
Quæ quacunq³ sua scindantur parte, figuram
Ritè crucis referunt, optime CHRISTE, tua.
His & conspectis stupor urget ut omine quenq³,
Succo sic suavi conciliatur amor.
Huic botro gens lecta Deo bene comparat ipsi
Desponsum Christum flamine, voce, fide.
Qui suavis gustu, crucifixus, grata tegesq³
Peccati, ad vultum, qui regit astra, Patris.
Hæc mihi subiecit Sponse cognomen arvitum
Sponse tua, ut vellem ludere, qua poteram.
Este utrinq³ botrus vobis: sit Christus utriq³
Idem, se vestro misceat isq³ toro.
Ad mensam COPHERA tuam sit vivida vitis,
COPHERÆ pomum sis Aëpline Cypri.*

M. Casparus Vlricus

ECCLESIA DE CHRI-
sto Sponso.

Ille verò molliter
Se sinu condens meo,
Charus vnicè mihi,
Assidentem recreat,
Fascis instar myrrhei:
Qualis aut Engaddinas
Botrus ille Cyprius
Spirat inter vineas.

Th. B. V.

γάρμιν

Γάμιον μέλι.

Δεῦτ' ἰένομαι, μεῖσσαι, τὴν νυμφιδίην ποτὶ δαῖτα,
 Τὴν ὁ ἀνὴρ τεύχει ἰητρὸς, τῶ ἐρώοντ'·
 Μειλιχίης γλυκερὸς κέρης πρᾶπίδας πόθ'· εἶλεν,
 ὣς περὶ τὴν ἀλοχον θανάτῃ θέν'· ἀμφεκάλυψεν,
 Τῶ δὲ φάρμακα ἐδλά, φύγεν μέλη οὐθόμῃσι τῶ
 Μεῦ ποτε, ἠδὲ μύθ'· τὸ δέμας πάλιν ἔλλαβ' ἀβληχρὸν.
 Ἄξιός ἐστιν ἀνὴρ μεσσάων ἀγλαοφῆμων,
 Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξι' ἄλλων,
 Τῶ μέλιτος γλύκιον μέλι' ὡσπερ εἶπεν αἰοιδῶ.
 Πρὶν δὲ κόρη ἐρατῆ, καὶ νυμφίῳ ὕμνον αἰεῖδεν,
 Τῶς περὶ τὸν θάλαμον τὸν δεῦτερον ἀνδρὶ' ἔχοντα,
 Τῶ ἀπαμειβόμεν'· μύθῳ νεμεσήμονι βάζω.
 Μωρόκακοι, σκολιοῖς νυμφεύματα δευτέρ' ἐπνοσιν
 Τίπ' ἄρα θερσαλέως μέμφεθε πονηρὰ δαέντες,
 Οὐχὶ ἀβράμ, πᾶσι γαμετὴν ἔῃρεν ἀφύκτα
 Τὴν περὶ τὴν νεφέ'· φιλότῃτ' ἄλλης ἐργετινῆ
 Νύμφης αὐτὴ μιγῆς νυμφευτῆρ' δευτέρου ἦεν;
 Βέθσαβῆ, δολερῶς πόσιν ἦς κόρη' ὤλεσεν αἴπυς,
 Δαβίδ' ἔτ' μεσσοπύλ' ἵπτι δέμνια, ἔχει
 Ἐῆσε λέχης ὀπίω, τὰ περὶ ἀδίκως ἀνέβηκεν;
 Ταῦτά σοι ἀτρεκέως φησὶν παραδείγματα, γαμβρέ,
 Δεῦτερον αὐτὴ γαμῆν, νόμιμον, καὶ ἐμίδρον ἐδλόν.
 Κρέσσον γὰρ πέλεται τὸ γαμῆσαι, ἢ ἐπυρεῖσαι.
 Εἰς ἑτέρας δὲ γυναῖκ' εἶδεν ἀλόχοιο χατίζων
 Πολλάκι, ἠδ' ὀλοὴν φλόγα ἤπει βυσοδομέυει.
 Τύνη, ὦ φίλ' ἐταῖρε, ὀδυρόμην'· μάλα θερμὰ
 Δάκρυ' ὑπὸ βλεφάροισι λαίβεις, καὶ ἔπη ὀλοφυδνῶ
 Εἶπες ταῦτα. Πῆ ὦ πῆ, ἐμῆς γλυκὺς ἡμερ'· εὐνῆς,
 Πῆ παρεβῆς; πῆ ἀπῆλθες, ἐμοὶ κατακάρδιον ἔλκ'·
 Λείπεις; ἢ φιλίας δεσμὸν πῆ ἀκλινεὰ ῥῆξας;
 Αἰεὶ ὦφειλον ἐγὼ ἢ ὁμῶς τὸν πότμον ἰπιασῆν,

Ἡ καὶ σὺ ζῶειν, καὶ ὄραν αἰγλήν φαέθοντα,
Ἡδὲ μῦθον ὁμόλεκτα ἐμοί, ἐνὶ γῆρα ἔδω.
Ἡνίδε ἡμετέρη λέχετο φίλα δῶρα τὰ τέκνα
Μυρόμυρα συγερῆσι διχοστασίης κεδῶντα,
Μητέρα ἠπιόδαρον αἰεὶ διζήμυρα σπασθῆ
Εὐρέμυρ ἔδυναται. Ἐνὶ κοιτίδι ἠδὲ βαβάζει
Τὸ βρέφει, ἀκρήτας πηγὰς λευκοῖο γάλακτος
Μητέρει ἰέμυρον κεδνῆς, καὶ ἔμπλιον ἔθαρ.
Τί φράζω; τί ἔπειτα λευκῶν φύγεν ἔρικτος ὀδόντων;
Τυτθὸν θῆσπε τέκνον, τῆ μητέρει ἠδὲ ὀπηδῶν,
Τὰς ἀνίας θυμῶν νεαρῆς φέρει, ἄχθε ἀέξει.
Τρεῖς δὲ τε μύθοι ἄλλοι, ἐμὸν χαλεποὶ μελεδῶνες,
Ἄλγεα λυγρὰ, μέρμυρα, οἰζύες, ἠτορ ἔμαρψαν,
Σαῖο δὲ ἔπειτα ἐγὼ, ποτὶ νύκταρ, ἔδέωτο ἡμαρ
Λήσματα, ἢ ζωὸς, μόρτα ἢ δεδμημύρα ὕπνω.
Ὡς ἄρ' ἐφάνησας, καὶ ἔην πολύδακρος αὐτή.
Χρυσὴ αὐτὰρ ἴπει Αφροδίτη τῆτο νόσησε,
Ἡ μῦθων μερόπων δάμνησι σήθεα πάντων,
Τοξοφόρον, πλερόεντ' ἠνώγε τὸν υἱὸν ἔρωτα,
Τὸν νόον Αἰπλίνης βέλεσιν πυρρόεσι δαμάζειν.
Ἐκ θυμῶν περτέρην πεισέειν ποίησε ἀκοιτιν
Ὅτι πάχιστα ἔρωτα, ἔθετ' ἐν σήθεσι δὲ σρεπλοῖς
Παρθένε ἀδοίης καλῆς δέμας ἠδὲ ἔελδαρ,
Τὴν κόσμησεν ἡ Εὐσεβίη θεὰ πότνια, ζῶσεν
Τῆνδ' Αἰδῶς ἡ ἀκρόπολις κάλλιπες ἔρατεινῶ.
Αὐτίκα δ' αἰ χάρμια, ἐξ ἄνθεσι καλλιπετήλοισι,
Χρυσέην τὴν σεφάνην ἔθελον πάχα τευχέμυρ αὐτήν,
Ἔς τε ὁμοφροσύνης δόμω δέθμυρ ἐσθλοδοτείρης
Ἄνερι μελλογάμω, τὸν νυμφίον ἠμερόεντα
Ἐκλεε τερπομύρη, καὶ ὡς αὐτὴν ἀγάπησε.
Τῆνεκα Αἰπλίνον λίπεν ἄλγεα πάντα, ἀκοιτιν
Ἡμισυ τῆς κραδίης ὀνόμηνε, καὶ ὅσθα εἶο,
Ἡδὲ μέρτος σαρκός, καὶ χείλεα χείλεσι πυρρόοις

μίξε

Μίξε πειπύσων, τὰ φιλήματα πολλάτε δῶκεν,
Καὶ πολὺ γήθησε κραδίην, ὅτι ἄλκιρ ἔρωτι
Ἐυρεν, μήτε βρύων αὐτὲς τοῖς ἑλκέσιν, ἄλλων
Ἰητὸς πολλοῖο μετ' ἀγχεῖ, ἔπω ἄκασε.
Ἐμπεδῶ ἔσω ἔρωσ, καὶ ἔποτε ἐγρεκύδοιμοι
Ἄείδες, ἀγνάτε μάχαι τμήσοιεν ἔρωτῶ
Χάλκεα δεσμὰ, αἰὲ δὲ τύχη ὑμῖν σωτήρη
Δοίη χάσματα πολλὰ, καὶ ὅπποσα ὄλβον ὀφέλλει.
Ἄμφω αἰὲ ψυχῆτε μίη, δύο σώματα ἔστε.

Iohann: Theopoltus. M.

De

Nov 1996

8

ULB Halle 3
002 063 808

nicht aufg., da unvollst. u.
nicht zu ermitteln!

28 a / 50 1996 |

VB 17

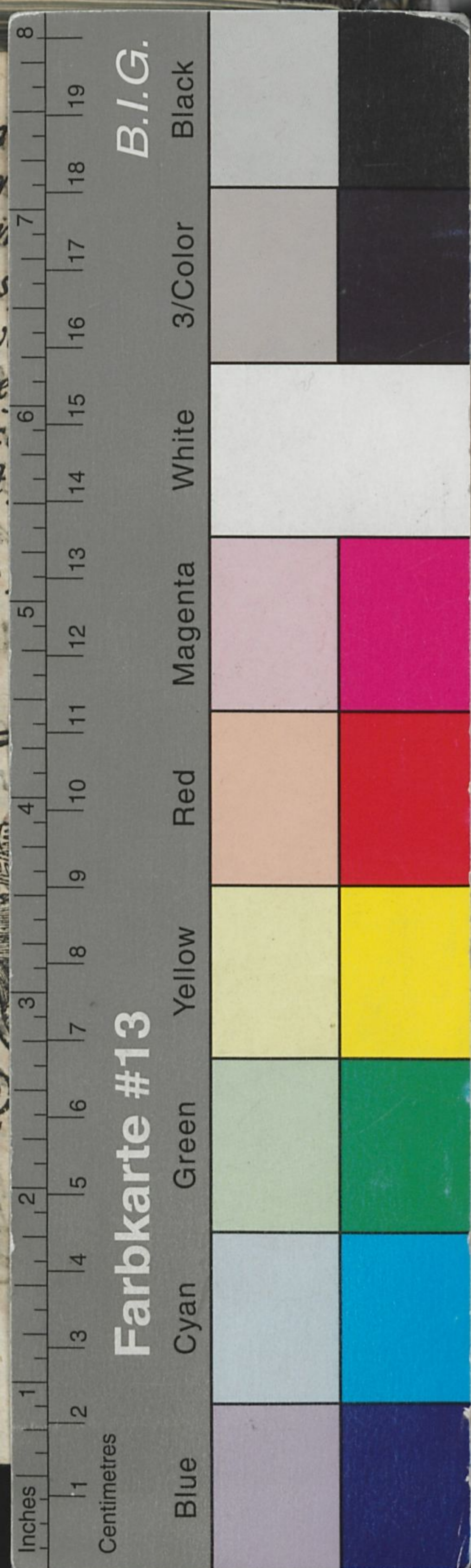
M

Ad celebritatem nuptiarum
secundarum.

24.

25

ORNATISSIMI
DOCTISSIMIQUE VIRI,
Dn. GEORGII ÆPLINI,
opt. artium & Philosophia Magistri, atq; il-
lustris Gymnasij in veterum Sorabor. metro-
poli Physices & Mathematicum Profes-
oris, ac civitatis illius Medici
Physici,

CVM

HONESTISSIMA VIRGINE MA-
RIA, VIRI LAVDATISSIMÆ MEMO-
riæ, Domini Iohannis Coberi, Reipub. hu-
ius Camerarij, relicta F.

Carmina nuncupata ab amicis
& Collegis.

A. D. CALEND. XBR.
IULIANAS.

SERVESTÆ,
Excudebat Bonaventura Faber.

Anno M. D. LXXXIX.